DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
22. september 1988 *

I sag 69/87,

Società Laminazione a Freddo pA (LAF), Corso Mortara, Torino, ved selskabets administrerende direktør C. Barbieri, repræsenteret af advokaterne S. Carbone og R. Barabino, og med valgt adresse hos advokat N. Schaeffer, 12, Avenue de la Porte-Neuve, Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved dennes juridiske konsulenter R. Wägenbaur og G. Campogrande som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. C (87) 51 endelig udg. 8 af 9. januar 1987 om pålæggelse af en bøde i henhold til EKSF-Traktatens artikel 64 for overtrædelse af Kommissionens beslutning nr. 3715/83/EKSF af 23. december 1983 om fastsættelse af mindstepriser for visse jern- og stålprodukter (EFT L 373, s. 1),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne J. C. Moitinho de Almeida, U. Everling, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

* Processprog: Italiensk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 19. april 1988,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 1. juni 1988,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 5. marts 1987 har Società di Laminazione a Freddo pA (herefter »LAF«) anlagt sag i medfør af EKSF-Traktatens artikel 33, stk. 2, og artikel 36. I stævningen har sagsøgeren principalt nedlagt påstand omannullation af beslutning nr. C (87) 517 endelig udg. 8 af 9. januar 1987, hvorved Kommissionen fastslog, at LAF på visse punkter havde tilsidesat den mindsteprisordning, som var blevet indført ved beslutning nr. 3715/83/EKSF (EFT L 373, s. 1), og som følge deraf pålagde selskabet en bøde på 50 000 ECU. Subsidiært har sagsøgeren nedlagt påstand om nedsættelse af bøden.

2 Selskabet LAF blev stiftet af FIAT på et tidspunkt, hvor det blev besluttet, at FIAT-koncernen ikke længere selv skulle fremstille visse former for specialstål. Produktionsanlæggene skulle overføres til en række nye selskaber, hvis kapital derefter skulle erhverves af selskaber i Finsider-koncernen. LAF's aktiekapital ejes nu af et selskab i Finsider-koncernen, Nuova Italsider, som erhvervede halvdelen af kapitalen i oktober 1982 og den anden halvdel i december 1985.

3 Ifølge den anfægtede beslutning havde LAF i første kvartal 1985 solgt ikke-overtrukne, koldvalsede plader og bredbånd til en italiensk automobilproducent, FIAT, uden at overholde mindstepriserne, og havde dermed tilsidesat artikel 3 i beslutning nr. 3715/83.

4 Salget af de nævnte produkter fandt sted i henhold til tretten leveringskontrakter, som var indgået for en tiårig periode mellem LAF og nogle italienske selskaber

inden for FIAT-koncernen. I henhold til kontrakterne skal LAF i god tid forinden underrettes om udviklingen i medkontrahenternes behov for de pågældende produkter og om de nærmere specifikationer. LAF forpligter sig på sin side til med hensyn til den anvendte teknologi at opretholde det niveau, som er nødvendigt for at garantere, at leverancerne er i overensstemmelse med de europæiske produktstandarder, såvel med hensyn til kvaliteten som de til leverancerne knyttede tjenesteydelser. I kontrakterne bestemmes det endvidere, at kontraktgennemførelsen ikke suspenderes, såfremt der ikke opnås enighed om priserne, men at tvisten i så fald skal indbringes for en voldgiftsret, hvis afgørelser er endelige.

5 Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at artiklerne 60 og 61 i EKSF-Traktaten samt artiklerne 1 og 3 i beslutning nr. 3715/83/EKSF er tilsidesat, at den anfægtede beslutnings begrundelse er utilstrækkelig og selvmodsigende, og at ligebehandlingsprincippet er tilsidesat.

6 Med hensyn til sagens faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

A — Tilsidesættelse af artiklerne 60 og 61 i EKSF-Traktaten og artiklerne 1 og 3 i beslutning nr. 3715/83/EKSF

7 Sagsøgeren har anført, at mindsteprisordningen i henhold til beslutning nr. 3715/83/EKSF kun finder anvendelse, når der er tale om forretninger af samme art, som er indgået på grundlag af virksomhedernes prislister. De ovenfor nævnte specielle bestemmelser i kontrakterne mellem LAF og FIAT-koncernen, samt den situation, LAF som følge heraf befinder sig i, må imidlertid — når det også taget i betragtning, at selskabets kapital kontrolleres af FIAT, og at 65% af hele dets produktion er bestemt til FIAT-selskaberne — indebære, at der ikke er tale om forretninger af samme art.

8 I denne forbindelse bemærkes, at begrebet »forretninger af samme art« — som Kommissionen med rette har anført — kun angår forbudet mod forskelsbehandling i EKSF-Traktatens artikel 60, stk. 1, der vedrører det forhold, at en sælger anvender ulige vilkår på forretninger af samme art, navnlig afhængigt af købernes nationalitet.

9 I henhold til Traktatens artikel 61 kan Kommissionen fastsætte mindstepriser, hvis den finder, at en åbenbar krise består eller er overhængende, og at en sådan beslutning er nødvendig for at nå de i EKSF-Traktatens artikel 3 nævnte mål. I medfør af Traktatens artikel 61 har Kommissionen vedtaget beslutning nr. 3715/83/EKSF, hvorved der dels fastsættes mindstepriser for alle forretningerne, dels indføres en undtagelsesbestemmelse for jern- og stålvirksomheder, der før den 9. november 1983 har indgået langtidskontrakter med stålbrugere om leverancer, som skal finde sted efter den 30. juni 1984. Undtagelse fra mindstepriserne kan ske, såfremt langtidskontrakterne indeholder bestemmelser om industrielt samarbejde, eller kontrakterne præcist fastsætter priserne. Ifølge artikel 3, stk. 2, i beslutning nr. 3715/83/EKSF skal virksomhederne med henblik herpå indsende en anmodning til Kommissionen senest den 31. januar 1984.

10 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, finder beslutning nr. 3715/83/EKSF således anvendelse på alle forretninger og ikke alene på forretninger, der indgås på grundlag af virksomhedernes prislister. Denne fortolkning støttes også af beslutningens artikel 2, hvorefter det er forbudt at forhøje reduktioner og rabatter af enhver art, som er offentliggjort i prislister og salgsbetingelser, eller som er meddelt Kommissionen (stykke 3), og hvorefter de virksomheder, hvis offentliggjorte lister og meddelte betingelser fører til lavere priser end mindstepriserne, skal offentliggøre eller meddele de nye betingelser, som bringer dem i overensstemmelse med beslutning nr. 3715/83/EKSF, inden 14 dage at regne fra beslutningens ikrafttræden (stykke 4).

11 Mindsteprisordningen omfatter således både forretninger, som indgås på grundlag af prislisterne, og forretninger, som for særlige kategorier af brugere indebærer prisafvigelser, der ikke offentliggøres i prislisterne, men meddeles Kommissionen i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 31/53 af 4. maj 1953 (jfr. den ændrede affattelse, som er bekendtgjort i EFT 1973, C 29, s. 32).

12 For at opnå en undtagelse fra de mindstepriser, Kommissionen havde fastsat i beslutning nr. 3715/83/EKSF, skulle sagsøgeren have indgivet en anmodning i henhold til artikel 3, stk. 2, i samme beslutning, hvilket selskabet dog ikke har gjort.

13 Heraf følger, at anbringendet om, at artiklerne 60 og 61 i EKSF-Traktaten og artiklerne 1 og 3 i beslutning nr. 3715/83/EKSF er tilsidesat, ikke kan lægges til grund.

B — Den anfægtede beslutnings manglende begrundelse og selvmodsigende karakter. Tilsidesættelse af lighedsprincippet

14 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har anført noget til støtte for, at LAF's salg skulle være af samme art, samt at den har modsagt sig selv, idet den ved én lejlighed indrømmede, at forretningerne ikke var af samme art, men derefter benægtede det, ligesom den har tilsidesat ligebehandlingsprincippet ved at undergive forretninger, der ikke er af samme art, de samme regler.

15 Hertil bemærkes, at da begrebet forretninger af samme art ikke finder anvendelse, når der er tale om fastsættelse af mindstepriser, kan anbringendet om manglende eller selvmodsigende begrundelse i hvert fald ikke fremføres til støtte for, at den anfægtede beslutning ikke skulle stå ved magt, og det kan derfor ikke lægges til grund.

16 Med hensyn til den påståede tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet bemærkes, at beslutning nr. 3715/83/EKSF som anført ovenfor indeholder en undtagelsesbestemmelse om forretninger af særlig karakter, men at sagsøgeren ikke har benyttet denne regel.

17 Heraf følger, at dette anbringende heller ikke kan lægges til grund.

C — Fastsættelsen af bøden

18 Med hensyn til sagsøgerens subsidiære påstand om nedsættelse af bøden bemærkes, at bøden på 50 000 ECU er den samme, som er blevet pålagt 16 andre virksomheder, der befinder sig i samme situation. Den er blevet fastsat i overensstemmelse med EKSF-Traktatens artikel 64 til et beløb, der ligger langt under den grænse, der gælder i henhold til denne bestemmelse.

19 Sagsøgerens subsidiære påstand kan således ikke tages til følge.

20 Af alle de nævnte grunde bør sagsøgte frifindes.

Sagens omkostninger

21 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Società di Laminazione a Freddo pA har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Bosco Moitinho de Almeida

Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. september 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for Femte Afdeling